

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 15 oktober 2004*

I mål T-193/04 R,

Hans-Martin Tillack, företrädd av advokaterna I. Forrester, QC, T. Bosly,
C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger och J. Siaens,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Docksey och
C. Ladenburger, båda i genskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en ansökan dels om uppskov med verkställigheten av samtliga åtgärder med anledning av det klagomål som Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) påstås ha ingett den 11 februari 2004 till de belgiska och tyska rättsliga myndigheterna, dels om att OLAF skall förpliktas att inte ta emot, undersöka, granska eller ta del av innehållet i de handlingar och uppgifter som de belgiska rättsliga myndigheterna förfogar över till följd av den husrannsakan som den 19 mars 2004 genomfördes i sökandens hem och på dennes kontor,

* Rättegångspråk: engelska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) (EGT L 136, s. 1) regleras de kontroller, inspektioner och åtgärder som OLAF:s anställda vidtar i tjänsten.
- 2 Artikel 10 i förordning nr 1073/1999 har rubriken "Överlämnande av uppgifter från byrån". I artikel 10.2 föreskrivs följande:

"Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 8, 9 och 11 i denna förordning skall byråns direktör till de rättsliga myndigheterna i den berörda medlemsstaten överlämna de uppgifter som byrån har inhämtat i samband med interna utredningar av omständigheter som kan leda till straffrättsliga åtgärder. Med förbehåll för de krav som utredningen ställer skall direktören samtidigt informera den berörda medlemsstaten."

Bakgrund till tvisten

- 3 Sökanden är journalist och anställd av den tyska tidskriften *Stern*.
- 4 Sökanden har skrivit två artiklar publicerade i *Stern* den 28 februari respektive den 7 mars 2002 angående ett flertal fall av oegentligheter som hade konstaterats av en av Europeiska gemenskapernas tjänstemän, Van Buitenen. Det framgick av artiklarnas innehåll att sökanden hade detaljerad kunskap om innehållet i ett av Van Buitenen avfattat memorandum (nedan kallat Van Buitenens memorandum) och två interna konfidentiella anteckningar från OLAF av den 31 januari respektive den 14 februari 2002 angående ovannämnda memorandum (nedan kallade de interna anteckningarna).
- 5 Den 12 mars 2002 inledde OLAF en intern utredning enligt artikel 4.1 i förordning nr 1073/1999 i syfte att fastställa vilka tjänstemän eller anställda inom Europeiska gemenskaperna som var orsaken till att innehållet i Van Buitenens memorandum och de interna anteckningarna hade läckt ut.
- 6 I ett pressmeddelande av den 27 mars 2002, i vilket det tillkännagavs att den interna utredningen hade inletts, påpekade OLAF att "[d]et inte [var] uteslutet att pengar har betalats till någon inom OLAF (eller någon annan institution) i utbyte mot dessa handlingar".
- 7 *Stern* publicerade ett pressmeddelande den 28 mars 2002, i vilket tidskriften bekräftade att den hade Van Buitenens memorandum och de interna anteckningarna i sin besittning, men förnekade inte desto mindre att en av dess medarbetare skulle ha betalat pengar till någon tjänsteman eller anställd vid kommissionen för att få tillgång till nämnda handlingar.

- 8 Sökanden krävde att OLAF skulle ta tillbaka anklagelserna om bestickning, och framförde därefter, den 22 oktober 2002, ett klagomål till Europeiska ombudsmannen. Den 18 juni 2003 lade Europeiska ombudsmannen fram sitt förslag till rekommendation till OLAF, i vilket ombudsmannen angav att det utgjorde ett administrativt missförhållande att i pressmeddelandet av den 27 mars 2002 framföra anklagelser om bestickning utan angivande av sakliga och beviskraftiga skäl, samt att OLAF skulle dra tillbaka anklagelserna om bestickning i pressmeddelandet. Som svar på denna rekommendation publicerade OLAF den 30 september 2003 ett pressmeddelande med titeln "Klargörande från OLAF angående möjlig informationsläcka", om vilket Europeiska ombudsmannen informerades. Den 20 november 2003 meddelade ombudsmannen sitt beslut, vilket innehöll en kritisk anmärkning.
- 9 Med tillämpning av artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999 överlämnade OLAF den 11 februari 2004 uppgifter till åklagarmyndigheterna i Bryssel (Belgien) och Hamburg (Tyskland). I uppgifterna framhölls resultaten av den interna utredning som hade inletts den 12 mars 2002.
- 10 Efter det att uppgifterna hade överlämnats inleddes i Belgien en utredning om yppande av yrkeshemlighet. Efter instruktion från undersökningsdomaren i Bryssel genomförde den belgiska federala polisen den 19 mars 2004 husrannsakan i sökandens hem och på dennes kontor. Ett stort antal handlingar och andra föremål tillhörande sökanden togs i beslag. Den 23 mars 2004 väckte sökanden talan mot beslutet om beslag hos den handläggande undersökningsdomaren, som ogillade talan. Sökanden överklagade detta beslut till överklagandeinstansen i april 2004.

Förfarandet

- 11 Sökanden har genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 juni 2004 väckt talan dels om ogiltigförklaring av det beslut enligt vilket OLAF den 11 februari 2004 överlämnade vissa uppgifter till åklagarmyndigheterna i Bryssel och

Hamburg (nedan kallat det omtvistade beslutet), dels om ersättning för den skada som sökanden har lidit till följd av ovannämnda beslut och de åtgärder som OLAF har vidtagit till följd därav.

12 Genom särskild handling som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 4 juni 2004 har sökanden med stöd av artikel 243 EG yrkat att rätten skall

- förordna om helt eller delvis uppskov med verkställigheten av de beslut eller åtgärder som skall vidtas till följd av det klagomål som OLAF ingav till de belgiska och tyska rättsliga myndigheterna den 11 februari 2004,

- förplikta OLAF att inte ta emot, undersöka, granska eller ta del av innehållet i de handlingar och uppgifter som de belgiska rättsliga myndigheterna förfogar över till följd av den husrannsakan i sökandens hem och på dennes arbetsplats som myndigheterna genomförde den 19 mars 2004, vid vilken sökandens handlingar, dator och andra föremål togs i beslag,

- i väntan på det fortsatta förfarandet och OLAF:s yttrande, med omedelbar verkan förplikta OLAF att inte vidta någon åtgärd till följd av sitt klagomål den 11 februari 2004, med förbehåll för åtgärder som vidtas i syfte att fullfölja förstainstansrättens ordförandes beslut beträffande de två ovannämnda yrkandena,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,

 - förordna om andra nödvändiga åtgärder.
- 13 Genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 juni 2004 har International Federation for Journalists (IFJ) (Internationella journalistförbundet) ansökt om att få intervensera till stöd för sökandens yrkanden.
- 14 Den 21 juni 2004 inkom kommissionen med ett skriftligt yttrande över ansökan om interimistiska åtgärder.
- 15 Den 28 juni 2004 inkom sökanden med ett yttrande över IFJ:s interventionsansökan. Kommissionen har inte inkommit med något yttrande inom den utsatta tidsfristen.
- 16 Den 19 juli 2004 hölls ett informellt sammanträde vid förstainstansrätten där sökanden och kommissionen var närvarande. Vid sammanträdet åtog sig parterna att överväga möjligheterna till förlikning. Genom skrivelse som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 30 juli 2004 yttrade sig kommissionen över möjligheterna till förlikning. Den 9 augusti 2004 inkom sökanden med sitt svar på kommissionens yttrande.
- 17 Mot bakgrund av kommissionens och sökandens yttranden gav rätten intervenienten tillfälle att inkomma med ett skriftligt yttrande över ansökan om interimistiska åtgärder.

- 18 Intervenienten inkom med sitt yttrande den 7 september 2004.
- 19 Sökanden och kommissionen yttrade sig över IFJ:s interventionsinlägga den 14 respektive den 15 september 2004.

Rättslig bedömning

- 20 Förstainstansrätten får, om den anser att omständigheterna så kräver, med stöd dels av artiklarna 242 EG och 243 EG, dels av artikel 225.1 EG, förordna om uppskov med verkställigheten av en ifrågasatt rättsakt, eller förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder.
- 21 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall innehålla de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut meddelat av domstolens ordförande den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30). Domstolen skall även i förekommande fall göra en avvägning mellan de föreliggande intressena (beslut meddelat av domstolens ordförande den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73).

Interventionsansökan

- 22 Enligt artikel 40 andra stycket i domstolens stadga, som är tillämplig på förstainstansrätten enligt artikel 53 första stycket i samma stadga, har enskilda rätt att intervensera om de kan visa att de har ett berättigt intresse av utgången av tvisten.
- 23 Ett intresse av utgången av tvisten skall förstås som ett direkt och faktiskt intresse av att yrkandena från den part som intervenienten avser att stödja bifalls (beslut meddelat av domstolens ordförande den 6 mars 2003 i mål C-186/02 P, Ramondín och Ramondín Cápsulas mot kommissionen, REG 2003, s. I-2415, punkt 7). Innan intervention kan beviljas skall det kontrolleras att intervenienten direkt berörs av den ifrågasatta rättsakten och att det är säkert att han har ett intresse av utgången av tvisten (se beslut meddelat av domstolens ordförande den 17 juni 1997 i de förenade målen C-151/97 P(I) och C-151/97 P(I), National Power och PowerGen mot British Coal och kommissionen, REG 1997, s. I-3491, punkt 53).
- 24 Enligt fast rättspraxis tillåter domstolen intresseorganisationer, som har till syfte att företräda sina medlemmar, att intervensera i mål där frågor av principiellt intresse uppkommer som kan påverka medlemmarna (beslut i det ovannämnda målet National Power och PowerGen mot British Coal och kommissionen, punkt 66, beslut meddelat av domstolens ordförande den 28 september 1998 i mål C-151/98 P, Pharos mot kommissionen, REG 1998, s. I-5441, punkt 6, och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 28 maj 2001 i mål T-53/01 R, Poste Italiane mot kommissionen, REG 2001, s. II-1479, punkt 51). Närmare bestämt kan en organisation ges rätt att intervensera i ett mål om den representerar ett stort antal företag som är verksamma inom den berörda sektorn, om den har till syfte att bevaka medlemmarnas intressen, om det i målet kan uppkomma principiella frågor vilka påverkar den berörda sektorns funktion och om medlemmarnas intressen därmed kan komma att påverkas i stor utsträckning av domen eller beslutet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 8 december 1993 i mål T-87/92, Kruidvat mot kommissionen, REG 1993, s. II-1375, punkt 14).

- 25 Slutligen skall det påpekas att den vida tolkning som skall göras av organisationers rätt att intervensera syftar till att underlätta bedömningen av målens omfattning och på samma gång undvika en stor mängd enskilda interventioner som skulle äventyra effektiviteten och förfarandets korrekta förlopp (beslutet i det ovannämnda målet National Power och PowerGen mot British Coal och kommissionen, punkt 66).
- 26 IFJ har ansökt om att få intervensera till stöd för sökandens yrkanden och har därvid påpekat att det är ett internationellt fackförbund, som drivs som en internationell organisation utan vinstsyfte, att det företräder ett stort antal medlemmar, att dess syfte och verksamhet består i att företräda sina medlemmar och ur ett globalt perspektiv försvara journalisternas yrkesmässiga och sociala rättigheter, samt att förevarande mål rör principiella frågor som kan påverka medlemmarna.
- 27 Sökanden har förklarat sig inte ha några invändningar mot IFJ:s ansökan. Kommissionen har inte inkommit med något yttrande.
- 28 Det skall först anges att IFJ har anfört att organisationen företräder mer än 500 000 medlemmar i 109 stater. Varken sökanden eller kommissionen har bestridit denna uppgift. IFJ kan således anses företräda ett stort antal medlemmar i den berörda sektorn.
- 29 Såvitt sedan avser IFJ:s syfte, så är det enligt avdelning 3 i IFJ:s stadgar "att skydda och förstärka journalisternas fri- och rättigheter" och "respekten för och försvaret av informationsfriheten, mediafriheten och journalismens oberoende, särskilt genom granskning och kontroll av åsidosättande av journalisters rättigheter och genom åtgärder till förmån för försvaret av journalisten och dennes arbete".

- 30 Slutligen uppkommer i förevarande mål i synnerhet dels frågan om huruvida ett sådant överlämnande av uppgifter enligt artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999 från ett gemenskapsorgan till nationella myndigheter som kan komma att leda till att vissa journalistkällor avslöjas kan anses rättsstridigt under vissa omständigheter, dels frågan om huruvida ett sådant överlämnande kan skada karriären för och ryktet hos en journalist som har använt sig av dessa källor, som kan kompenseras inom ramen för en skadeståndstalan. Närmare bestämt uppkommer i det aktuella fallet frågan om, och i så fall under vilka omständigheter, rätten skall förordna om interimistiska åtgärder i syfte att hindra en gemenskapsinstitution från att ha någon som helst kontakt med nationella rättsliga myndigheter angående en rättslig utredning som de sistnämnda har inlett. Med hänsyn till att det ställningstagande som rätten kan komma att göra i dessa frågor potentiellt rör principen om skyddet för journalisters källor, kan det komma att påverka villkoren för IFJ:s medlemmars arbete.
- 31 Då IFJ:s intressen således kan påverkas av rättens ställningstagande skall IFJ:s interventionsansökan bifallas.

Huruvida talan om ogiltigförklaring omedelbart framstår som befogad

- 32 Enligt fast rättspraxis skall frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning i princip inte prövas i ett interimistiskt förfarande för att inte föregripa prövningen av saken i målet. Det kan emellertid visa sig nödvändigt att fastställa om vissa omständigheter föreligger som gör det möjligt att omedelbart avgöra huruvida talan rörande huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, kan prövas, när det har hävdats att det är uppenbart att en sådan talan skall avvisas (beslut meddelat av domstolens ordförande den 27 januari 1988 i mål 376/87 R, Distrivet mot rådet, REG 1988, s. 209, punkt 21, och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 11 april 2003 i mål T-392/02 R, Solvay Pharmaceuticals mot rådet, REG 2003, s. II-1825, punkt 53).

- 33 Det skall således fastställas om det föreligger omständigheter som gör det möjligt att omedelbart avgöra huruvida talan om ogiltigförklaring som sökanden har väckt i målet rörande huvudsaken kan tas upp till sakprövning.

Parternas argument

- 34 Kommissionen anser att det är uppenbart att talan om ogiltigförklaring skall avvisas. Det omtvistade beslutet är inte en sådan rättsakt mot vilken talan kan väckas. Talan avser nämligen skrivelser från OLAF till de belgiska och tyska myndigheterna, genom vilka OLAF endast har överlämnat uppgifter som byrån har inhämtat i samband med interna utredningar av omständigheter som kan leda till straffrättsliga åtgärder. Överlämnandet av dessa uppgifter har inte i sig medfört tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning. Denna bedömning bekräftas även av förstainstansrättens dom av den 15 januari 2003 i de förenade målen T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 och T-272/01, Philip Morris International mot kommissionen (REG 2003, s. II-1), liksom av förstainstansrättens beslut av den 18 december 2003 i mål T-215/02, Gómez-Reino mot kommissionen (REG 2003, s. II-1685), och av den 13 juli 2004 i mål T-29/03, Comunidad Autónoma de Andalucía mot kommissionen (REG 2004, s. II-2923).
- 35 Sökanden har gjort gällande att de belgiska myndigheternas åtgärder var en direkt följd av OLAF:s beslut att anföra klagomål mot honom. Sökanden har härvid erinrat om att OLAF är en byrå av största vikt vars åtgärder får starkt stöd av medlemsstaterna. Från Konungariket Belgiens sida skulle det sålunda ha kunnat utgöra ett brott mot den i artikel 10 EG föreskrivna skyldigheten till lojalt samarbete att inte efterkomma en begäran från OLAF att uppta bevisning.
- 36 Sökanden har tillagt att det i Belgien för närvarande inte finns något säkert sätt att på rättslig väg hindra OLAF från att få tillgång till de beslagtagna handlingarna. Ingenting hindrar nämligen att OLAF deltar i förfarandet vid de belgiska

domstolarna i egenskap av målsägande och begär tillgång till de handlingar och uppgifter som tas i beslag vid en husrannsakan. OLAF skulle till och med kunna begära tillstånd från den belgiske allmänne åklagaren om att få del av handlingarna redan innan de belgiska myndigheterna väcker åtal, och den allmänna åklagaren skulle sannolikt tillmötesgå en sådan begäran, även om denne har ett visst spelrum i detta avseende. I förevarande mål krävs följaktligen en domstolsprövning på gemenskapsnivå (domstolens dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, *Les Verts mot parlamentet*, REG 1986, s. 1339, punkt 23, svensk specialutgåva, volym 8, s. 529, och av den 27 september 1988 i mål 302/87, *parlamentet mot rådet*, REG 1988, s. 5615, punkt 20; svensk specialutgåva, volym 9, s. 739).

- 37 IFJ har med stöd av samma argument som sökanden har anfört hävdad att talan om ogiltigförklaring utan hinder kan tas upp till sakprövning.

Rättens bedömning

- 38 Det skall erinras om att endast åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning utgör rättsakter och beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring (domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, *IBM mot kommissionen*, REG 1981, s. 2639, punkt 9, svensk specialutgåva, volym 6, s. 225, och av den 23 november 1995 i mål C-476/93 P, *Nutral mot kommissionen*, REG 1995, s. I-4125, punkterna 28 och 30, förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i mål T-54/96, *Oleifici Italiani och Fratelli Rubino mot kommissionen*, REG 1998, s. II-3377, punkt 48, och av den 22 mars 2000 i de förenade målen T-125/97 och T-127/97, *Coca-Cola mot kommissionen*, REG 2000, s. II-1733, punkt 77).
- 39 Det skall påpekas att den rättsakt mot vilken talan har väckts i förevarande mål är det beslut genom vilket OLAF överlämnade uppgifter till de belgiska och de tyska myndigheterna med tillämpning av artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999.

- 40 Enligt sistnämnda bestämmelse ”skall byråns direktör till de rättsliga myndigheterna i den berörda medlemsstaten överlämna de uppgifter som byrån har inhämtat i samband med interna utredningar av omständigheter som kan leda till straffrättsliga åtgärder”.
- 41 Dessutom anges i punkt 13 i skälen i förordning nr 1073/1999 att det ”bör åligga de behöriga nationella myndigheterna eller, i förekommande fall, institutionerna, organen och byråerna, att på grundval av byråns rapport besluta om hur en avslutad utredning bör följas upp”.
- 42 Det skall även anges att direktören för OLAF i sin överlämnandeskrivelse av den 11 februari 2004 uttryckte sig på följande sätt:

”... Med stöd av artikel 10.2 i [f]örordning [nr] 1073/1999 ... och med hänsyn till ett eventuellt kommande domstolsförfarande, bifogar jag interimrapporten i det ifrågavarande fallet, innehållande uppgifter om omständigheter som kan leda till straffrättsliga åtgärder.”

- 43 Förordning nr 1073/1999 och överlämnandeskrivelsen av den 11 februari 2004, vilka långt ifrån stöder sökandens bedömning, visar således att OLAF:s överlämnande av uppgifter till de nationella rättsliga myndigheterna inte har några tvingande rättsverkningar för de sistnämnda, vilka är fria att besluta om hur OLAF:s utredningar skall följas upp.
- 44 Vad beträffar den i artikel 10 EG föreskrivna skyldigheten till lojalt samarbete, innebär den visserligen att de nationella rättsliga myndigheterna skall ta allvarligt på ett överlämnande av uppgifter från OLAF enligt artikel 10.2 i förordning nr 1073/1999. Skyldigheten innebär emellertid inte att de nationella myndigheterna

måste vidta några särskilda åtgärder, såvida de inte anser att det är motiverat med hänsyn till uppgifterna från OLAF. Ett beslut som de nationella myndigheterna i förekommande fall antar om att följa upp de av OLAF överlämnade uppgifterna är sålunda en följd av myndigheternas självständiga maktutövning.

- 45 Såvitt i detta hänseende avser argumentet om rätten till ett verksamt rättsligt skydd, har sökanden inte på något sätt visat hur denne är förhindrad att bestrida de nationella rättsliga myndigheternas beslut om husrannsakan i sökandens hem och på dennes arbetsplats. Tvärtom framgår det tydligt av sökandens förklaringar att han har väckt talan mot den handläggande undersökningsdomarens beslut och att nationella domstolsförfaranden för närvarande pågår. Med hänsyn till de inhemska rättsmedel som återstår för sökanden, är det inte nödvändigt att bedöma huruvida rätten till ett verksamt rättsligt skydd i undantagsfall kan leda till att talan kan väckas mot en gemenskapsrättsakt mot vilken en talan normalt sett inte kan väckas.
- 46 Eftersom OLAF:s beslut att överlämna den ifrågavarande rapporten till de nationella rättsliga myndigheterna inte har några tvingande rättsverkningar, utgör beslutet inte en rättsakt mot vilken talan kan väckas.
- 47 Det förefaller följaktligen inte på det här stadiet föreligga några omständigheter som gör det möjligt att omedelbart fastställa att talan om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning.
- 48 Mot bakgrund av det ovan anförda skall rätten endast bedöma sökandens argument såvitt avser talan om skadestånd.

Fumus boni juris

Parternas argument

- 49 För att visa att talan om skadestånd omedelbart framstår som välgrundad har sökanden gjort gällande att "[det omtvistade beslutet], pressmeddelandena från mars 2002 och september 2003, vilka strider mot principen om god förvaltningssed och proportionalitetsprincipen ... , liksom de senaste offentliga uttalandena om utredningen som pågår med avseende på sökanden har redan allvarligt skadat hans rykte och heder hos sina kollegor".
- 50 Sökanden har tillagt att han "har lidit allvarlig skada i åtminstone två avseenden". För det första "har det blivit mycket svårare att få information från de källor som han är beroende av för att utföra sitt yrke". Han har vidare gjort gällande att det "är väldigt svårt för honom att sälja sina artiklar till dagstidningar och tidskrifter" och att "OLAF:s åtgärder sålunda redan har varit till allvarlig skada för [hans] professionella karriär ... och för hans utvecklingsmöjligheter". Han anser att denna "skada är en direkt följd av OLAF:s rättsstridiga åtgärder" och har angivit att dessa aspekter av tvisten "har utvecklats mer utförligt i ansökan i målet rörande huvudsaken".
- 51 Kommissionen har gjort gällande att sökanden inte har visat att *fumus boni juris* föreligger i förevarande fall.

Rättens bedömning

- 52 Det framgår av fast rättspraxis att gemenskapens utomobligatoriska ansvar i den mening som avses i artikel 288 andra stycket EG endast uppkommer om flera villkor är uppfyllda, nämligen att den rättsregel som har överträtts har till syfte att ge

enskilda rättigheter, att överträdelsen är tillräckligt klar och, slutligen, att det finns ett direkt orsakssamband mellan åsidosättandet av den skyldighet som åligger den som antagit rättsakten och den skada som de drabbade personerna har lidit (se domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkterna 41 och 42, och av den 10 december 2002 i mål C-312/00 P, kommissionen mot Camar och Tico, REG 2002, s. I-11355, punkt 53). Om ett av dessa villkor inte är uppfyllt skall talan ogillas i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva de andra villkoren för att gemenskapen skall kunna ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar (domstolens dom av den 14 oktober 1999 i mål C-104/97 P, Atlanta mot Europeiska gemenskapen, REG 1999, s. I-6983, punkt 65).

- 53 Vad beträffar det andra villkoret är det avgörande kriteriet, för att anse att en överträdelse av gemenskapsrätten är tillräckligt klar, att den berörda gemenskapsinstitutionen uppenbart och allvarligt har missbedömt gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. En mindre överträdelse av gemenskapsrätten kan vara tillräcklig för att det skall vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse, om den ifrågavarande institutionen endast förfogade över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 23 maj 1996 i mål C-5/94, Hedley Lomas, REG 1996, s. I-2553, punkt 28, av den 8 oktober 1996 i de förenade målen C-178/94, C-179/94 och C-188/94–C-190/94, Dillenkofer m.fl., REG 1996, s. I-4845, punkt 25, av den 2 april 1998 i mål C-127/95, Norbrook Laboratories, REG 1998, s. I-1531, punkt 109, av den 4 juli 2000 i mål C-424/97, Haim, REG 2000, s. I-5123, punkt 38, samt domen i det ovannämnda målet Bergaderm och Goupil mot kommissionen, punkterna 43 och 44).
- 54 Vad beträffar det tredje villkoret, angående orsakssambandet, skall det erinras om att det enligt fast rättspraxis skall finnas ett direkt orsakssamband mellan det fel som det påstås att den berörda institutionen har begått och den återopade skadan — ett samband som det ankommer på sökanden att bevisa (förstainstansrättens dom av den 24 april 2002 i mål T-220/96, EVO mot rådet och kommissionen, REG 2002, s. II-2265, punkt 41, samt där angiven rättspraxis). Det har dessutom konstaterats att den berörda institutionens handlande skall vara den omedelbara orsaken till denna skada (förstainstansrättens beslut av den 12 december 2000 i mål T-201/99, Royal Olympic Cruises m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2000, s. II-4005, punkt 26, vilket fastställdes efter överklagande genom domstolens beslut av den 15 januari 2002 i mål C-49/01 P, Royal Olympic Cruises m.fl. mot rådet och kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen).

- 55 I förevarande mål framgår det av ansökan om interimistiska åtgärder att sökanden inom ramen för talan rörande huvudsaken vill ha ersättning för den skada som han påstår sig ha lidit med avseende på sin professionella karriär, sitt rykte och sin heder. Det påstås dessutom i ansökan att skadan är en följd av två omständigheter, nämligen dels det omtvistade beslutet, dels publiceringen av OLAF:s pressmeddelanden i mars 2002 och i september 2003.
- 56 Såvitt för det första avser den skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av det omtvistade beslutet, har denne inte på något sätt förklarat på vilket sätt det omedelbart går att avgöra huruvida det finns ett orsakssamband mellan å ena sidan det beteende för vilket kommissionen klandras, nämligen det enda fallet av överlämnande av uppgifter från OLAF till de nationella myndigheterna och, å andra sidan, den skada som sökanden påstår sig ha lidit.
- 57 Bristen på förklaringar i detta hänseende är än mer betydelsefull då det i punkt 46 ovan redan har konstaterats att överlämnandet av den ifrågavarande rapporten från OLAF till de nationella myndigheterna inte hade några tvingande rättsverkningar för de sistnämnda, vilka är fria att besluta vilka åtgärder som skall vidtas till följd av överlämnandet.
- 58 Det står nämligen klart att om de nationella myndigheterna inte hade beslutat att inleda en rättslig utredning, skulle sökanden inte ha lidit den skada som han påstår sig ha lidit. Av denna omständighet framgår att det inte finns något orsakssamband mellan det beteende som kommissionen klandras för och den skada som sökanden påstår sig ha lidit.
- 59 Utan att det är nödvändigt att bedöma huruvida sökanden har visat att han har lidit skada, skall det sålunda fastställas att sökanden inte i tillräcklig mån har styrkt att det omtvistade beslutet medför utomobligatoriskt ansvar för gemenskapen.

- 60 Såvitt för det andra avser den skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av att OLAF publicerade pressmeddelandena i mars 2002 och i september 2003, innehåller ansökan om interimistiska åtgärder inte någon hänvisning till omständigheter och rättsregler som möjliggör för rätten att avgöra på vilket sätt det klandrade beteendet strider mot principen om god förvaltningssed och proportionalitetsprincipen. Utan att det är nödvändigt att bedöma huruvida dessa två regler har till syfte att ge rättigheter åt enskilda i den mening som avses i tillämplig rättspraxis (se punkt 52 ovan och, i synnerhet, förstainstansrättens dom av den 6 december 2001 i mål T-196/99, Area Cova m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2001, s. II-3597, punkt 43), räcker det att konstatera att den enda omständigheten som sökanden har åberopat, nämligen att Europeiska ombudsmannen år 2003 konstaterade att det förelåg "ett administrativt missförhållande", inte innebär att det har skett ett åsidosättande av principen om god förvaltningssed såsom denna har tolkats av gemenskapsdomstolarna. Det skall även erinras om att de omständigheter som var kända för Europeiska ombudsmannen vid tidpunkten för dess slutliga beslut den 20 november 2003 inte nödvändigtvis är desamma som dem som förstainstansrätten nu skall pröva.
- 61 Även om det ifrågavarande beteendet skulle vara rättsstridigt, innehåller ansökan om interimistiska åtgärder inte heller någon uppgift som gör att rätten kan bedöma på vilket sätt OLAF:s publicering av pressmeddelandena i mars 2002 och i september 2003 är en sådan "tillräckligt klar överträdelse" som medför utomobligatoriskt ansvar för gemenskapen (se punkt 53 ovan).
- 62 Utan att härvid föregripa förstainstansrättens prövning av saken i målet, följer av det ovan anförda att sökanden, mot bakgrund av de uppgifter som rätten har tillgång till, inte i tillräcklig mån har styrkt att hans skadeståndstalan inte är uppenbart ogrundad.
- 63 Under dessa omständigheter skall ansökan om interimistiska åtgärder avslås, utan att det är nödvändigt att bedöma huruvida övriga villkor för att ansökan om interimistiska åtgärder skall kunna bifallas är uppfyllda.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**
- 2) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 15 oktober 2004.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande